

Sabates

A bans d'anar a dormir, el més important és tenir una bona fila de sabates al costat del llit. És més important –però molt més!– que el pijama i el despertador, fins i tot més que la pila de tebeos damunt de la tauleta de nit. I, naturalment, és moltíssim més important que totes les ximpleries dels grans: allò de deixar les joguines recollides, preparar la cartera per a l'endemà, netejar-se les dents...

Les sabates han d'estar ben arrengrades, com soldats preparats per al combat, i molt a prop meu, que les pugui tocar amb les puntes dels dits. Totes les sabates disponibles, quantes més millor; les sabatilles d'anar per casa, les vambes amb velcro, les de bàsquet, i les botes d'anar a la muntanya, que són dures i pesen força. Mai se sap, però et poden salvar la vida!

Una vegada fins i tot vaig arreplegar unes vambes del 44 del meu germà gran, però al cap de poc les vaig retornar a la seva habitació. Feien una ferum insuportable.

Així que tinc les municions a punt, ja em puc adormir tranquil. Perquè, si a mitjanit se m'apareix un esquelet a la porta de l'habitació, li caurà al damunt una bona pluja de sabates, i, abans que se'n adoni, cop de bota enmig de les costelles! Amb tot això no hi ha esquelet que s'aguanti dret: caurà com un castell de cartes amb un escampall d'ossos rodolant en totes direccions, fent soroll com de fitxes de dòmino, cataclíc-catacléc. I amb aquella cara de *pasmats* que se'ls posa, als esquelets!

Algunes nits, però, si he vist una pel·li de terror, d'aquelles que després quan vas a pixar has d'encendre tots els llums del passadís, no em puc adormir ni encara que tingui tot el sabatam a punt. Se'm fan les tantes fent voltes al llit, pensant en si vindrà l'Alien, els espectres de l'Anell o una colla de zombis mig podrits. Llavors tinc un dubte: m'adormo de cara a la paret per no veure'ls, o mirant cap a la porta per descobrir-los així que treguin el nas? Bé, això, és clar, els que tenen nas...

Als monstres –tothom ho sap– els agrada cosa de no dir que els tinguem terror. Això els fa sentir-se importants. Si els donem l'esquena se'n van, ofesos i decebuts, i per a ells espantar nens perd tota la gràcia. Se'ls torna una cosa sense suc ni bruc, com anar en bici amb rodetes o nedar tocant de peus al fons.

Sí, em penso que el millor és adormir-me de cara a la paret, donant-los l'esquena. Són molt vanitosos, els monstres. Ben mirat, són tots una colla de «fantasmes»!

Jordi Fenosa Tatay

Jordi Fenosa Tatay. (Barcelona, 1965). Als seus pares els va fer molta gràcia que el nen volgués ser dibuixant, fins que es van adonar que ho deia de debò. L'any 1988 va començar a publicar còmics i dibuixos infantils, i ja ha il·lustrat més de quaranta llibres. També és l'autor dels còmics d'humor «Hotel Porquí», i ha escrit mitja dotzena de contes.

